

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XV Wydziale Cywilnym Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Michał Wysocki

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 kwietnia 2017 roku,

sprawy z powództwa (...) SA w W.

przeciwko K. K.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 17 sierpnia 2016r.,

sygn. akt I C 186/15

- 1) oddala apelację,
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 369 zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Michał Wysocki

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 sierpnia 2016 r. (sygn. I C 186/15) Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w sprawie z powództwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przeciwko K. K. o zapłatę, oddalił powództwo w całości (pkt 1) a kosztami postępowania obciążył powoda i z tego tytułu zasądził od niego na rzecz pozwanego kwotę 738 zł brutto tytułem wynagrodzenia ustanowionego z urzędu pełnomocnika pozwanego – radcy prawnego G. T. (pkt 2).

Wydając powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 sierpnia 2004 r. strony zawarły Umowę o Kartę Kredytową C., na podstawie której pozwanemu zostały przyznane środki pieniężne w wysokości 2.500 zł. Pozwany korzystał z przyznanego mu kredytu, dokonując spłaty w minimalnej kwocie, lecz w drugiej połowie 2011 r. zaprzestał dokonywania jakichkolwiek spłat. W związku z powyższym powód wystosował do pozwanego pismo z dnia 17 stycznia 2012 r. zatytułowane „wypowiedzenie umowy”, w treści pisma wskazując, że na podstawie § 21 ust. 2 Regulaminu Karty Kredytowej C. rozwiązuje z pozwanym umowę o korzystanie z Karty Kredytowej C. z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia. Sąd Rejonowy wskazał, że Regulamin Karty Kredytowej od dnia 12 października 2003 r. oraz Regulamin Karty Kredytowej C. obowiązujący od 8 listopada 2004 r. nie zawiera postanowienia oznaczonego jako § 21 ust. 2, zaś § 21 nie dotyczy wypowiedzenia umowy.

Ponadto Sąd Rejonowy ustalił, że pismem z dnia 25 lipca 2012 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty zadłużenia, a w dniu 6 sierpnia 2012 r. skierował przeciwko pozwanemu powództwo o zapłatę roszczenia wynikającego z Umowy o Kartę Kredytową C. z dnia 24 sierpnia 2004 r. w postępowaniu, które toczyło się przed Sądem Rejonowym (...) w Poznaniu pod sygnaturą akt (...).

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Rejonowy dokonał następujących rozważań prawnych:

Zdaniem Sądu I instancji spór dotyczył wymagalności roszczenia oraz przedawnienia roszczenia.

W jego ocenie powód nie wykazał wymagalności roszczenia, albowiem nie zaoferował żadnych dowodów na okoliczność skutecznego wypowiedzenia zawartej przez strony umowy, z której wywodził dochodzone roszczenie. Powód w treści wypowiedzenia nie podał bowiem podstawy wypowiedzenia, gdyż wskazany przepis Regulaminu Karty Kredytowej C. w rzeczywistości nie dotyczy warunków wypowiedzenia umowy. W tej sytuacji Sąd Rejonowy uznał, że do skutecznego wypowiedzenia umowy nie doszło, wobec czego roszczenie nie stało się wymagalne. Wypowiedzenie to zdaniem Sądu nie jest skuteczne z uwagi na brak doręczenia go pozwanemu. Fakt ten był przez pozwanego kwestionowany i nie został on wykazany przez powoda. Sąd Rejonowy wskazał, że z przedłożonych do akt sprawy Regulaminów Karty Kredytowej C. wynika, że powód w § 50 ust. 1 i 2 uregulował tryb i warunki wypowiedzenia umowy o kartę kredytową C., co oznacza, że powód nie mógł skutecznie dokonać wypowiedzenia w każdym czasie, lecz jedynie w sytuacjach wskazanych w tym postanowieniu Regulaminu. W konsekwencji Sąd I instancji uznał, że roszczenie powoda nie było wymagalne.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy uznał, że nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez pozwanego. Zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych roszczenia o kartę kredytową przedawniają się z upływem 2 lat, który rozpoczął swój bieg w dniu 11 sierpnia 2011 r., albowiem ten dzień wskazany został przez powoda jako data zapłaty kwoty minimalnej, a pozwany z tym dniem zaprzestał płatności na rzecz powoda. Oznacza to, że roszczenie powoda co do najdawniej wymagalnej raty, przedawniłoby się z dniem 12 sierpnia 2013 r., jednakże termin przedawnienia został przerwany, wobec skierowania przez powoda w dniu 6 sierpnia 2012 r. powództwa o zapłatę roszczenia z umowy łączącej strony. W tym stanie rzecz w myśl art. 123 kc bieg terminu przedawnienia został przerwany, a wobec wniesienia powództwa w niniejszej sprawie w dniu 13 grudnia 2013 r. dochodzone roszczenie nie przedawniło się.

Reasumując zdaniem Sądu I instancji powód nie wykazał, że skutecznie wypowiedział pozwanemu umowę, wobec czego roszczenie nie stało się wymagalne, a co za tym idzie podlegało ono oddaleniu. O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc i z § 6 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, który zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono:

- a) naruszenie art. 61 § 1 kc poprzez błędne uznanie, że powód nie dokonał skutecznego wypowiedzenia umowy w sytuacji gdy oświadczenie o wypowiedzeniu umowy zostało pozwanemu skutecznie złożone, co znajduje potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym,
- b) naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, oraz uznanie, iż powód nie wskazał przyczyny wypowiedzenia umowy karty kredytowej pozwanemu, w sytuacji gdy powód przedłożył do akt sprawy umowę z dnia 24 sierpnia 2004 r., wypowiedzenie umowy, jak również wyciągi z historii rachunków karty kredytowej, z których wynika, iż pozwany nie uregulował minimalnych kwot do zapłaty wskazanych w wyciągach z 16 sierpnia 2011 r., 18 września 2011 r., 16 października 2011 r., 16 listopada 2011 r., 18 grudnia 2011 r. oraz 16 stycznia 2012 r., co uzasadniało wypowiedzenie umowy zgodnie z postanowieniami zawartymi w § 14 ust. 2 pkt a, b, c.

Z ostrożności powód zarzucił naruszenie art. 120 § 1 kc, poprzez jego błędne niezastosowanie i uznanie, iż umowa nie została skutecznie wypowiedziana, pomimo, iż przyjąć należało, że w takiej sytuacji należy uznać umowę za rozwiązana z chwilą kiedy powód mógł podjąć czynności w najwcześniejszym możliwym terminie.

Wobec powyższego skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uwzględnienie powództwa w całości i o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniosł o oddalenie apelacji i o rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego w oparciu o odpowiednie normy, tj. o zasądzenie na rzecz radcy prawnego G. T. kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu według norm przepisanych, które nie zostały uiszczone w żadnej części.

Sąd Okręgowy zważył co następuje (art.505¹³ §2 kpc):

Podstawą rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd Okręgowy był materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania przed Sądem I instancji – w toku postępowania apelacyjnego nie zgłoszono bowiem żadnych wniosków dowodowych, a w ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw do prowadzenia dowodów z urzędu.

Przypomnieć należy, że Sąd Rejonowy oddalając powództwo doszedł do wniosku, że powód nie wykazał skutecznego wypowiedzenia umowy o kartę kredytową. Odwołał się w tym zakresie do nie wskazania podstawy wypowiedzenia oraz nie doręczenia owego wypowiedzenia. Apelacja w tym zakresie zarzuca, że powód przedłożył do akt sprawy wypowiedzenie umowy kredytowej wysłanej na ostatni znany powodowi adres zamieszkania pozwanego. W dalszej części apelacji powód wskazuje, że pozwany sam przyznał, że zaprzestał uiszczania płatności po 2011r. O ile więc otwarta pozostaje kwestia czy istniały podstawy do wypowiedzenia umowy zawartej z pozwanym to w pierwszej kolejności przeanalizować trzeba zarzut, że doszło do wypowiedzenia umowy z pozwanym – powód odwołuje się tutaj do dokumentu przedłożonego do akt. Zauważyć w związku z tym należy, że pozwany zaprzeczał takiemu wypowiedzeniu (k.13) i podobną argumentację podawał już we wcześniejszym procesie (k.14 akt(...))a w aktach znajduje się jedynie pismo opatrzone dwoma datami – 17 stycznia 2012r. i 30 lipca 2013r. (jako data nadania) – k.41 zaadresowane na adres pozwanego. Brak jest z kolei potwierdzenia doręczenia pozwanemu takiego wypowiedzenia, co w sytuacji gdy pozwany zaprzecza otrzymaniu takiego dokumentu nie pozwala na uznanie, że to oświadczenie woli do niego dotarło (art.61 § 1 kc). Skoro zaś tylko do tego pisma powód się odwołuje się w apelacji to zbyt mało, by dokonać zmiany ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku, niezależnie od tego czy rzeczywiście pozwany dał powód do wypowiedzenia umowy.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy podzielił ustalenie faktyczne zaskarżonego wyroku o niewykazaniu wypowiedzeniu umowy o kartę kredytową co sprawiało, że zarzut o naruszeniu prawa materialnego także okazał się nietrafny. Oznaczało to w konsekwencji konieczność oddalenia apelacji jako bezzasadnej na podstawie art.385 kpc.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego uzasadnia art.98 kpc, a na należne pozwanemu koszty złożyło się wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 369 zł (§ 4, §8 pkt 3, §16 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu z dnia 3 października 2016r. – Dz. U. 2016. 1715).

SSO Michał Wysocki